

at denne Mand efter hans forrige lange Virksomhed ved Kjøbenhavns Universitet ſfulde være iſtand til at overviſe det theologiske Studium med en friere Mand i de af os ønskede Retninger ved nu efter ſaa mange Lars Forløb atter at komme i Spidsen for den theologiske Embeds-Examenskommission ved vort Universitet. Derfor ſkal jeg atter og atter i denne Sag komme tilbage til at urgere, at det ærede Thing har naaet næsten i hver Paragraf af denne Lov at ſætte overordentlig ſtore Forandringer igjennem ved dens lange Behandling, ſuagtet den ikke er bleven endelig afstemt her i Thinget, og jeg ſkal igjen henſtille, om der ikke er Grund til at faſtholde, at denne Lov engang naar en Afſlutning og ikke kaſtes hen til et Fællesudvalgs uſikre Skæbne. Det ene Fællesudvalg, vi have nedſat, ſkal, ſaavidt jeg har hørt om det, ikke være rykket langt frem til at bringe den Sag, det har med at gjøre, til Afſlutning, og jeg er bange for, at et Fællesudvalg, nedſat om denne Lov, vil mulig for niende Gang begrave den ved en Indſtilling, der ei vil naa til fælles Antagelse.

Ordføreren: Jeg ſkal ikke vende tilbage til de Spørgsmaal, ſom iſølge Sagens Stilling idag væſentlig maatte forhandles mellem Miniſteren og andre Medlemmer af Udvalget, men ſkal alene udtale mig ganſke kort om det ene Punkt, der endnu ſtaar tilbage ſom Differentſpunkt mellem den høitærede Miniſter og mig. Den høitærede Miniſter har nemlig udtalt, at han vil tage imod Forſlagene under Nr. 5, 8 og 9, og det eneſte, der bliver tilbage, er alſaa Spørgsmaalet om Examenskommiſſioner. I denne Henſeende mente den ærede Miniſter, at man gjerne kunde blive ved det, der foreligger fra Landſtinget, idet nemlig dog Ingen kunde mene Andet, end at, naar faſte Cenſorer bleve indførte, maa der idetmindſte gaa noget Tid, inden Inſtitutionen kan anses for ſaaledes prøvet, at man vil gaa til at forandre den. Jeg ſkal indrømme den ærede Miniſter dette, jeg ſkal indrømme ham, at der virkelig, naar man vedtager en Beſtemmelse om faſte Cenſorer, ſom Flere nu i Folkethingsudvalget imod vort egentlige Dniſke ere gaaede ind paa, ſaa

vil derved upaatvivlelig lægges ſtore Vanſkeligheder i veien for den Mand, der engang ſom Miniſter vil ønske og for Alvor tænke paa at indføre Examenskommiſſioner. Der vil ligge alvorlige Vanſkeligheder i veien for ham, dels fordi ganſke viſt de Indvendinger paany ville møde, ſom ſærlig den ærede Miniſter er kommen frem med, dels fordi den overordentlige Modſtand, ſom Tanken har mødt fra en ſaa dygtig og kyndig Kultusminiſter ſom den, vi nu have, og ſom er bleven styrket ved Landſtingets Afſtemning, ikke ſaa ſnart vil være glemt, og dels endelig fordi en kraftig Modſtand, hvad vi jo vide, til enhver Tid vil reſtes mod en ſaadan Miniſter fra Universitetets Side. Vi kunne alſaa ſige os ſelv, at den ærede Miniſter har Ret i den Henſeende, at en Miniſter, ſom vil reformere yderligere i den omhandlede Retning, vil ſaa en overordentlig vanſkelig Opgave, at løſe, og det, vi faſtholde at beholde tilbage, er egentlig kun dette, at han ikke ogſaa ſkal møde den Vanſkelighed, ſom ganſke ſikkert endnu vil komme, den nemlig, at man vil ſige: Dengang Spørgsmaalet om Examenskommiſſioner var til alvorlig Overvejelſe og Forhandling i Rigsdagen under en almindelig Lovs Behandling — ikke paa Finantsloven, hvor det tidligere mange Gange har været reift og afstemt, men hvor man kan ſige, at man har taget imod Forſlaget, fordi man ikke af den Grund vilde lægge Finantsloven ſærlige Vanſkeligheder i veien — dengang blev Reſultatet, at enhver virkelig Beſtemmelse i ſaa Henſeende blev udſtemt. Det kan ikke hjælpe, at den ærede Miniſter ſiger, at det er nof, at der ſtaar: „indtil Examenskommiſſioner kunne indrettes“; thi diſſe Ord ville dog nærmest komme til at ſtaa ſom en Grindring om, at en Beſtemmelse om ſaadanne Kommiſſioner har foreligget og viſtnok er bleven vedtaget i Folkethinget, men ogſaa er bleven udſtemt i Landſtinget og ikke gjenoptagen af Folkethinget. Jeg tror derfor, at den høitærede Miniſter maa indrømme, at vi, der ſtaa paa det Standpunkt, at Examenskommiſſioner ere det Dniſkelige, ere gaaede ſaa vidt, ſom man paa nogen Maade kan forlange, at vi ſkulle gaa, naar vi erklære os villige til at gaa ind paa